

PŘÍLOHY

1 Informovaný souhlas

Vážení rodiče,

jsem dlouholetou vedoucí tábora¹ a zároveň studentkou posledního ročníku magisterského studia psychologie na Pedagogické fakultě Univerzity Karlovy v Praze. Touto cestou bych Vás chtěla požádat o spolupráci při zpracování mé diplomové práce s názvem „Pohádka jako sen“, která se zabývá vztahem dětských snů a klasických pohádek. V průběhu tábora bych ráda hovořila s táborníky o snech, které se jim zdály, a které si zapamatovali, případně o snech, které se jim budou zdát v průběhu tábora. Rozhovor s dítětem bude probíhat individuálně, případně v menších skupinkách, přičemž se vše přizpůsobí zájmu dítěte. Rozhovor nenaruší organizaci tábora ani nebude upřednostněn před táborovým programem.

V případě, že souhlasíte, aby se Vaše dítě zúčastnilo rozhovoru, prosím o podepsání informovaného souhlasu níže. Ráda bych Vás ujistila, že Váš případný nesouhlas bude zcela respektován. Kromě informovaného souhlasu rodiče bude kladen důraz i na zájem dítěte o rozhovor, tedy v případě odmítnutí rozhovoru dítětem během tábora bude toto respektováno.

S osobními údaji dítěte bude nakládáno podle zákona 101/2000 Sb. o ochraně osobních údajů ve znění pozdějších předpisů, tzn. údaje o dítěti budou v diplomové práci anonymizované. Pro účely práce je důležitou informací pouze pohlaví a věk dítěte.

Pro více informací mě můžete kontaktovat na emailové adrese *** nebo na telefonním čísle ***.

Děkuji za Váš čas a těším se na případnou spolupráci.

S pozdravem,

Lenka Vídršperková

INFORMOVANÝ SOUHLAS

Na základě výše uvedených informací **souhlasím, aby se můj syn/dcera zúčastnila rozhovoru pro účely diplomové práce.** Souhlasím, že jsem byl/a jsem poučen/a o účelu rozhovoru a o způsobu nakládání s osobními údaji dítěte dle zákona 101/2000 Sb. o ochraně osobních údajů ve znění pozdějších předpisů.

Dnešní datum:

Jméno dítěte:

Podpis rodiče (zákonného zástupce):

¹ název tábora a některé další informace obsažené v informovaném souhlasu byly v rámci anonymizace dat vynechány nebo upraveny

2 Sebrané dětské sny

Následující příloha obsahuje kompletní soupis všech sebraných snů, které jsou seřazené podle věku dětí od nejmladších po nejstarší. Vlastní jména objevující se ve snech jsou pozměněna pro zachování anonymity. Základní informace o dítěti (věk a pohlaví) a odpovědi jsou řazeny v následujícím pořadí:

1. Pohlaví a věk dítěte (rok; měsíc)
2. Subjektivní četnost snů
3. Převažující ladění snů
4. Výskyt opakovaných snů
5. Záznam vyprávění snu/snů (kurzívou doplněn kontext snu, popř. doplňující otázky)

1. Kája, 6;2
2. Neví.
3. Obojí (*pozn. hezké i ošklivé*).
4. Neví.
5. „Skákala jsem po tátovi a byla to sranda.“

„Jednou se mi taky zdálo o Příšerce v Paříži (*pozn.: animovaný film*) a bylo to děsivé, myslela jsem, že skočí na okno.“

„O princeznách.“

1. Vašek, 7;6
2. Moc ne.
3. Neví.
4. Nevzpomíná si.
5. Nevzpomíná si.

1. Linda, 8;9
2. Docela ano.
3. Jak kdy, střídá se to, málokdy strašidelné, ale spíš divné.
4. „Když někdo udělá nějaký zvuk, tak se mi pak zdá, jednou někdo řekl *Lindo, vstávej* a mně se pak zdálo *Lindo, vstávej*.“
„Skoro v každém snu se mi zdá, že mi někdo dává facku.“
5. „To se mi zdálo už dávno, zdálo se mi, že jsme tady na táboře, vedoucí byl slon a jedli jsme sloní špagety, ta špageta byla široká jako strom a dlouhá a jedli jsme jen jednu a

pak jsme jí šli vyhodit. A hráli jsme sloní hry, měli jsme se točit na chobotě, ale nešlo to, protože jsme neměli choboty, a ty vedoucí sloni mi vynadali. A pak jsme taky měli rozdrtit obilí.“

„Pak se mi jednou taky zdálo, že jsme šli do nějakýho zámku a on byl hrozně veliký, protože byl sloní, byl obrovský a nemohli jsme ho ani vidět celý.“

„Když mi bylo asi šest, zdála se mi noční můra, ráno jsem se probudila a v kuchyni byly vosí hnízda, ale byly bez vos, ale určitě v něm byly, ale myslela jsem, že jsou bez vos. Já jsem začala do toho hnízda dloubat a pak jsem šla spát. A pak ty vosy vyletěly a vynadaly mi, že jim ničím dům a zasloužím si sto štípnutí a chtěly, abych to opravila.“

1. Tonda, 8;9

2. Ano.

3. Oboje.

4. „Jsem u babičky v baráku a skočím z nejvyššího okna, spadnu a vzbudím se.“

„Zdá se mi, že je někde bomba a já jdu pro lidi, ať jdou pryč, a já tam pak zůstanu a odbouchne mě to.“

5. Na jiné sny, kromě opakovaných, si nevzpomíná.

1. Lukáš, 9;1

2. Ano.

3. Obojí.

4. „To je hroznej sen, šel jsem k babičce a po cestě mě zmlátily gorily. Ty gorily se mi zdají často.“

5. „Zdá se mi, že bydlím v baráku, a když jsme odešli, tak se dům rozbořil, vylezl dinosaur a honil nás.“

1. Anetka, 9;2

2. Někdy ano, někdy týden ne, nebo si je nepamatuje, za chvíli zapomene.

3. Spíš hezké.

4. Nejsou.

5. „Jsem princezna a vybírám si šaty. Ráno mi bylo líto, že to není doopravdy.“

„Zdálo se mi, že nám babička zapálila barák, chodili jsme dozadu, aby nezapálila i nás. Bylo to ze srandy, ráno jsem ale kontrolovala, jestli náhodou nehoří.“

„Hrála jsem si v pokojíku, pak jsem se v tom pokojíku vzbudila a byla jsem zmatená, myslela jsem, že je to doopravdy.“

„Byla jsem s kamarádkou, vypadala úplně stejně, ale já jsem vždycky luskla prstem a třeba se jí obarvily vlasy na barevný, a pak jsem luskla prsty znovu a obarvily se i mě.“

„Byla jsem s pejskem na procházce, za lesem byl rybník a byli tam vlci, chodili blízko a báli jsme se, trvalo to hrozně dlouho.“ *(pozn.: založeno na skutečné události, kdy den před tímto snem jejich psa kousl jiný pes, který vypadl jako vlk)*

1. Standa, 9;5
2. Ano.
3. Hezké.
4. O youtuberech, příklad viz níže, pokaždé trochu jiné, ale stejné téma.
5. „Že jsem natáčel hry a posílal je na youtube a byl jsem populární, lidi mi dávali like. A pak jsem natáčel „brutální hry“ s kámošem.“

„Byli jsme na srazu youtuberů a pozvali mě na playcamp, že tam můžeme hrát všechno zadarmo a nemusím už hrát každý den fotbal a můžu jen vyrábět a být na videocampu, kde si můžu zahrát hry.“

„Vyvolával jsem duchy, najednou to zabilo mého psa a to bylo teda dost hrozný.“

1. Klára, 10;4
2. Asi často, ale ráno si pamatuje jen špatné.
3. Když byla menší, byly spíš špatné, teď už oboje, i „dost dobrý“ sny.
4. „Že si užíváme s mamkou, je to jakoby stejný, ale i pokaždý trochu jiný.“
5. „Včera se mi zdálo, že jsme byli ve Španělsku, mamka s bráchou tam byli, ale jakoby tam nepřijeli, ale byli tam, šli jsme na hrad, chodili po městě a po pláži, bylo to dobrý.“ *(v září se chystají jet do Španělska na dovolenou, jezdí častěji a moc se jí tam líbí)*

„Když mi bylo asi pět, zdálo se mi, že jsem byla v Komárově a někdo nějakému klukovi strčil hlavu do mříží a nemohl jí vytáhnout a sváděli to na mě. Museli jsme s mamkou a taťkou utíkat, zabouchávali jsme před nima dveře.“ *A jaké to bylo?* „Mě to bylo hlavně líto, nevěděla jsem, co je to za člověka *(pozn.: ten, co má hlavu v mřížích)*, myslím, že to byl nějaký příbuzný, a pak měl na krku takovou rýhu. Byla tam taková křižovatka a plot, někdo mluvil s tím, kdo tam pak strčil klukovi hlavu a ten pak utekl. Já jsem tam jakoby zůstala a někdo mě viděl a obvinil. Mamka byla kousek a taťka na jiný křižovatce a pak nás ten, co to viděl, začal honit, a pak další a další a my jsme utíkali. A pak jsem se už probudila a měla jsem strach a vůbec jsem to nechápala.“

1. Martin, 10;6
2. Ano, občas.
3. Spíš špatný.
4. „Tady na táboře se mi zdá, že někam jdu, třeba do sprch, a pak se to druhý den stane.“
5. „Šel jsem do opuštěného baráku a byla tam celá rodina. Já jsem je pozdravil a oni se otočili a měli takový obličej, černý oči, červený nos a takový černý tady (*ukazuje dolů na tváře*). A oni mě zamkli do baráku a musel jsem tam přežít. Třeba jsem šel do koupelny a tam mě strašili.“

1. Amálka, 10;10
2. Ano, ale nepamatuje si je.
3. Někdy i ošklivé.
4. Nepamatuje si.
5. „Jeli jsme na výlet.“
„Šli jsme do lesa na škole v přírodě a tam řekli, že jsou tam blázni z blázince, a pak se mi zdálo, že mě unesli.“
„Jednou se mi zdálo, že jsem byla venku s klukem.“

1. Natálka, 10;11
2. Často ne.
3. Většinou cítí strach. (*pozn. opakovaně po dotazování žádá o snech mluvit, má z nich strach, bojí se, že předpovídají budoucnost, zejména sen, kde jí umírá matka*)
4. „Že mi umírá rodina, hlavně máma a pak jsem bez ní. Zdálo se mi to asi třikrát, ale já mám strach, že sny jsou budoucnost a že se to stane.“
„Když jsem chtěla nový telefon tak se mi o tom pořád zdálo, asi pět dnů po sobě, a pak to přestalo.“
5. „Zdá se mi, že se budeme stěhovat do nových domů, a tam se mi zdálo, že jsi mi asi ty něco udělala, byla jsi vrah a bylo to zamotaný.“
„Zdálo se mi, že jsem byla venku s klukama ze třídy, s jedním z nich jsem pak seděla.“

1. Terka, 11;6
2. Moc si je nepamatuje.
3. Často se ve snech bojí, „jsou zlý, spíš divný“, ale doma i srandovní.
4. Opakovaná tematika – je v koncentráku a mlátí jí palicí, dále před někým utíká, někdo jí chce zabít, někdo chce zastřelit jejího dědu, který už ale dávno zemřel. „Často se mi zdá, že vidím sebe shora, jak něco dělám.“

5. „Vylezla jsem na skálu a měla jsem křídla a letěla jsem, pak jsem ukradla indiánům flašku kokakoly a vzbudila jsem se.“

1. Matyáš, 12;2

2. Moc ne, teď už se mu žádný nezdál asi dva měsíce.

3. Podle toho, na jaký film kouká.

4. Nevzpomíná si na žádný.

5. „To se mi zdálo v dětství, byl jsem na chatě s dědou a šli jsme se koupat do rybníka Floska a když tam děda vlezl, tak tam začali plavat žraloci a dědovi ukousli nohu.“

„Byl jsem na Slovensku s tátou a táta vylezl na strom a medvěd ho začal strhávat ze stromu, tahal ho za nohu a trčelo z něj maso.“

„Na táboře se mi vlastně zdál jeden sen, zdálo se mi, že jsem měl hlídku a byl jsem u hangáru a slyšel jsem padat stožár. A když jsem tam přiběhl, nebyla tam vlajka, někdo jí ukradl.“

1. Adam, 13;3

2. Moc ne, jen před zápasy (florbal) nebo před písemkou.

3. Před zápasy dobrý, před písemkou špatný.

4. „Propadám se do země, spadnu na podlahu, pak se zase tou podlahou propadnu a znovu spadnu na podlahu, a znovu a znovu.“

„Zdá se mi o chlapovi, který si pořád sundává masky, má jednu, pod ní druhou, a tak pořád dál.“

5. „Na začátku prázdnin jsem byl na florbalu v Praze a před odjezdem se mi zdálo, jak mám chytat, jak mám stát, a tak. Byl to takový motivační sen, jako že i když prohrajú, nebude to vadit.“

1. Věrka, 13;9

2. Docela ano.

3. Obojí, spíš divné.

4. „Když mi umřel děda, tak se mi pak pořád zjevoval ve snech, a když jsem ho chtěla obejmout, tak zmizel. A když jsem ho konečně jednou objala, tak řekl, abych se netrápila, a pak teprve zmizel.“

5. „Stáli jsme na mostě s Kubou a on mě obejmul a drželi jsme se za ruce a tak, a pak jsme šli dál, chodili jsme spolu různě... A pak zmizel a objevila jsem se v krámku s kouzlama a pak se objevila moje oblíbená skupina, no a pak zbyla jen jedna (*pozn. členka skupiny*) a nabízela mi její iphone, tak jsem si ho vzala. Pak jsem zase zmizela

a stála jsem uprostřed drogerie a kupovala jsem si fialovou a modrou barvu na vlasy. A pak se mi někdo pokoušel chytit, nějaký chlap, a pak jsem se už probudila.“

„Byly jsme s kamarádkami v lese a byla tam Samara (*pozn. postava z hororu*), no a jednu kamarádku rozsekala a pak druhou uškrtila. A pak jsme s poslední kamarádkou utíkaly a skočily jsme do jámy. Pak jsme chtěly odejít, ale nemohly jsme, protože na nás Samara čekala, dokud neumřeme hlady. Kamarádka pak umřela a Samara skočila dovnitř.“

„Byla jsem u Adélky doma, a pak jsem se objevila u babičky na zahradě, a tam byli lidi a lezli na střechu a skákali do bazénu. Já jsem neskočila a slezla, a pak jsem se objevila u Adélky v koupelně, tam jsem viděla barvu na vlasy, pak jsem zase byla a střeše a tentokrát skočila a to mě probudilo.“

1. David, 13;10
2. Ano, ale zapomíná je.
3. Záleží na náladě.
4. „Zdá se mi o krvavý nemocnici. Je tam pokoj a všechno je od krve a pak přijde sestřička a řekne, že je to z operace.“ *A jaký ten sen je, jak se v něm cítíš?* „To nevím, ani dobře, ani špatně.“
5. „To se mi zdálo tady na táboře, šel jsem s Lukášem a Kájou do chaty a brali jsme tam vedoucím fixy a pak jsme s nimi šli k lávce a pomalovali jsme prkna na lávce podle duhy.“

1. Adélka, 14;0
2. Doma často, na táboře vůbec.
3. Spíš hezké.
4. „V dětství se mi často zdálo, že mě honí příšera, pamatuji si jen, že měla černou kapucu.“
5. Nevzpomíná si.

1. Libor, 14;5
2. Občas.
3. Spíš ošklivé.
4. „Občas se mi něco zdá a pak se to stane.“
5. Nevzpomíná si.

1. Veronika, 14;10
2. Docela jo.

3. Spíš hnusné nebo divné, někdy i úchylné.
4. Ano, třeba o létání, padání ze schodů, atd. (všechny sny viz bod 5.)
5. „Zdají se mi hrozně divný sny. Třeba se mi zdálo o Domče, on se jí líbil takový ten piercing do ucha ve tvaru podkovy, a mě se pak zdálo, že jsme šly do zlatnictví a vybíraly piercing. A pak ho měla už na sobě. A pak to přeskočilo a byla jsem v Plzni a koupila jsem si overal medvěda a chodila jsem v něm. A pak jsem měla jít s holkama ven a pak už nevím.“

„Taky mi jednou kamarádka na bruslení vyprávěla, že ona má pokoj takhle jako nahoře a měla tam takovou skříň a tam byla urna od jejího dědy. A mně se pak zdálo, že mi někdo funěl na ruku a že mi stojí vedle postele a leží vedle mě a taky že mi dýchá na pusku. A pak se mi zdálo, že někdo rachotí ve skříni. A jednou, když jsem poslouchala písničky, tak mě funguje jenom jedno sluchátko, a mně se zdálo, že mi do toho druhého ucha někdo šeptá a to bylo hnusný. A taky se mi pak zdálo, že se tady ta srnka (*pozn.: bytový doplněk – soška srnky*) ke mně pořád přibližovala čím dál víc a to jsem jí pak musela dát pryč, protože to bylo hrozný.“

„Nebo se mi taky zdálo, že jsem byla s tátou na Březině a šla jsem ven a venčili jsme Kukyho (*pozn.: králik*). A on se zatoulal a táta ho našel a on měl zvlášť tělo a zvlášť hlavu a neměl oči.“

„A často se mi zdá, že ty sny předpovídají budoucnost, třeba se mi zdálo, že přišla do třídy jedna učitelka a za ní hned druhá a něco nám řekly – a pak se to druhý den stalo. Tohle se mi stávalo loni často, že se mi zdál úplně stejně ten den, co byl potom.“

„Nebo se mi zdálo, že s Domčou vybíráme náušnice.“

„Mě se zdají taky buď divný sny, nebo úchylný. Třeba jsem se zeptala Michala, jestli by se mnou šel na záchod. A on šel.“

„Taky se mi zdálo, že jsem byla někde v Rokycanech a tam jsem se opila a probudila jsem se u Michala doma na gauči a on tam byl v posteli.“

„Když jsem byla malá, uměla jsem lítat, vylezla jsem na kopec nebo na střechu. Nebo to šlo i v rozběhu a uměla jsem pak lítat. Jednou se mi zdálo, že jsem lítala ve školce, třeba jsem vletěla na strom, ale pak jsem něco provedla a už mi moc lítat nešlo.“

„Když jsem byla malá, tak se mi taky zdálo, že se mi chce čůrat, a když jsem se probudila, tak jsem se počůrala a ležela jsem v mokré posteli.“

„Taky se mi zdá, že padám ze schodů. To se mi zdá vždycky u babičky, ona tam má takový schody a mě se zdá, že z nich padám.“

„Často se mi taky zdá, že mám třeba oholenou hlavu, nebo obarvenou hlavu. Nebo že jsem někdo jiný, ale zároveň jsem to já, jako kdybych byla třeba ty, že bych měla tvou tvář, ale jsem to já. Nebo se mi zdá, že vlezu někomu do hlavy a tam vidím, co dělá.“

„Také se mi zdálo, že jsem začala kouřit.“ *(pozn.: nikdy nezkoušela)*

„Dnes se mi zdálo, že jsem byla doma sama. Terka k nám chodí každý pátek a mně se zdálo, že jsme jely do aquaparku. Stála jsem tady přesně u okna a balila jsem se a čekala na Terku, ta tam ale pořád nebyla a pak to najednou skočilo a už jsme byly v tom aquaparku. Ale není to jako aquapark, nebo jako je, ale vlastně není, byly tam skluzavky, ale ne voda. Jezdilo se tam na židlích, normálně jsme si tam sedly a bylo to něco jako ta horská dráha nebo jako takový ty boby na kolečkách. Ta židlička byla napojená na skluzavku, a tam se jelo, a pak se zastavilo nahoře v patře. Nebylo tam schodiště, chodily jsme jakoby ve vzduchu. Všude tam byly emačky a pamatuju si, že jsem jela dolů z té skluzavky a přede mnou zastavila nějaká emačka a my jsme musely čekat a tak to bylo pořád dokola. A ta emačka se na mě hrozně divně zadívala, takový... Nevím proč, dívala se jako „promiň, že musíte čekat“, ale hrozně divně. Já chci k patnáctým narozeninám do aquaparku, tak možná proto se mi to zdálo, nevím.“

„Zase se mi zdál sen o aquaparku, ale tentokrát už tam byla voda. Pamatuji se, že jsme byli v hotelu, tedy vlastně před hotelem a byly tam kamarádky a spolužáci, byl to školní výlet. Do toho aquaparku se šlo přes takový lesíček, bylo to kousek od toho hotelu, asi tak 500 metrů. Do toho aquaparku jsem šla ale jen já sama a pak už jsem tam najednou byla a sprchovala jsem se v plavkách. A byl tam nějaký kluk a já jsem se tam chtěla jít osprchovat, tak jsem mu řekla, aby šel na stranu, rukou jsem mu ukazovala, aby šel pryč, a on šel na stranu, ale zůstal pořád v té sprše. Já jsem se sprchovala dál a pak tam přišel spolužák Michal a já jsem na něj ukazovala, ať okamžitě vypadne, ale on tam byl dál a já jsem si najednou všimla, že to vlastně není spolužák Michal, ale Michal D. A já jsem řvala a běžela ven do toho lesa za Luckou, ale ta tam nebyla, protože byla si nemocná. Našla jsem ale Lenku a čapla jsem jí a řekla jí: „Honem, pojď, je tam Michal D.“ a odvedla jsem jí nahoru do toho aquaparku. V tom lese jsem běžela taky v plavkách, bylo to dost divný, když jsem běžela po kamenech, byly tam šutry a tak, a já jsem na ně šlapala, ale nic se mi

nestalo... No a teda s Lenkou jsme chtěly Michala najít, protože jsme asi nějak vymyslely, že bych ho mohla pozvat na tobogán. Ale on už tam nebyl a já jsem z toho byla úplně mimo, že už ho nikdy nevidím. A pak už jsem tedy byla zase v tom aquaparku, ale Lenka už tam nebyla a já jsem vymyslela, že vezmu Michala na tobogán, vymyslela jsem to vlastně asi já sama, ne s Lenkou. A Michal už tam najednou zase byl a já jsem se ho zeptala, jestli půjde na tobogán, a on řekl, že jo, ale ptal se, jestli můžeme jít na tobogán ve dvou, že on je smutnej a připadá mu to, jako že je sám, když jde na tobogán jen pro jednoho, že vedle sebe nevidí toho druhýho. A byly tam tři tobogány, první byl s kruhem, že si tam nasedneš na nafukovací kruh a jedeš v tom kruhu. Druhá byla spíš taková rychlá skluzavka, jedeš tam a najednou je tam díra dolů do vody. A třetí byl taky tobogán, ale už bez kruhu, a Michal vybral tenhle bez kruhu. Sjeli jsme spolu dolů a já jsem byla šťastná... A pak jsme spolu chodili po tom aquaparku a povídali si a procházeli se... A pak jsme šli domů, nebo asi spíš ne domů, ale někam pryč a Lenka šla taky a chodila s nějakým klukem, který byl asi gay, byl to nějaký cizí chlap a měl dlouhé vlasy a ty byly růžové. A ona šla s tím chlapem a já jsem šla s Michalem a odcházeli jsme spolu všichni pryč. S Michalem jsme pak chodili, začali jsme spolu chodit, když za mnou přišel do té sprchy.“

3 Modrovous: Charles Perrault

Byl jednou jeden muž a ten měl v městě i na venkově domy, zlaté a stříbrné přibory, zdobený nábytek a kočáry celé ze zlata. Tento muž však měl, a to bylo jeho neštěstí, modrý vous: ten ho dělal tak hrozným a šeredným, že od něho každá žena a dívka utekla.

Jedna jeho sousedka, paní urozená, měla dvě překrásné dcery. Prosil ji, aby mu jednu z nich dala za manželku, to je jedno kterou, že záleží jen na ní. Ale ani jedna ho nechtěla, jedna ho strkala druhé, nemohly se odhodlat k sňatku s mužem, který má modrý vous. A že už byl mnohokrát ženat a že nikdo neví, kam se jeho ženy poděly, to jim teprve chuti nepřidalo.

Modrovous, aby navázal známost, zavezl je s matkou a s třemi nebo čtyřmi jejich nejlepšími přítelkyněmi a s několika mladíky ze sousedství do jednoho ze svých venkovských domů a tam pobýli celých osm dní. Z projížďek, z honů a lovů, z tance, slavností a hostin se nevyšlo: vůbec se nespalo a noci uběhly v laškování a veselých hrách; zkrátka a dobře, všechno mělo tak zdařilý průběh, že mladší dcera najednou shledala, že hostitel nemá vous tak modrý a je to velmi slušný muž. Jakmile se vrátili do města, slavila se svatba.

Když se měsíc chýlil ke konci, řekl Modrovous manželce, že musí nejméně na šest týdnů odcestovat v neodkladné záležitosti; že ji prosí, aby se pěkně bavila, až bude pryč; aby si pozvala nejmilejší přítelkyně, a bude-li chtít, aby je s sebou vzala na venkov; aby si, ať bude kde bude, dopřála, co srdce ráčí.

„Tady máte,“ řekl, „klíče od dvou velkých komor; tyhle ty jsou od zlatých a stříbrných přiborů, užívá se jich jen někdy; tyhle ty jsou od pokladnic, mám v nich uloženo zlato a stříbro; tyhle ty jsou od skříněk s klenoty a zde je hlavní klíč ode všech komnat. A tenhle ten malý klíček je od pokojíčku na konci velké galérie u dolejších pokojů; všechno si zotvírejte, všude se podívejte, ale do toho pokojíku vám zakazují vstoupit. Vezměte si ten zákaz k srdci: vkročíte-li tam, stihne vás to nejhorší, čeho jsem schopen, když se rozhnívám!“

Slíbila, že bude jeho zákazu přísně dbát. On ji objal, vstoupil do kočátu a vydal se na cestu.

Sousedky a přítelkyně nečekaly, až pro ně mladá žena vzkáže, tak mocná byla jejich touha spatřit bohatství a nádheru jejího domu; neodvážily se tam vstoupit, když měla manžela doma, protože jim jeho modrý vous naháněl strach. A hned se daly do prohlížení komnat, pokojů a šatníků, kde se to všechno nádherou a bohatstvím jen skvělo. potom se nahrnuly do komor. Nestačily se divit, co nádherných čalounů, lůžek, lehátek, skříní, stolů a stolků tam bylo, a co zrcadel: v nich se viděly od hlavy až k patě a jejich rámy, jedny skleněné, druhé stříbrné, třetí zlacené, byly tak skvělé a krásné, že nikde na světě

skvostnějších a krásnějších nebylo. Vychvalování a závisti, že jejich přítelkyně udělala takové štěstí, nebylo konce, ji však vůbec nebavilo kochat se tou nádherou a mocně ji to táhlo otevřít pokojík v přízemí.

Tak ji zvědavost mučila, že nebrala ohled na to, jak nezdvořile se chová, a opustila společnost. Sestoupila dolů po malém tajném schodišti s takovým chvatem, že si div nesrazila vaz. Sotva se octla u dveří pokojíku, na chvíli se zastavila; přišel jí na mysl manželův zákaz, i uvažovala, jaké neštěstí ji může potkat, nebude-li ho dbát. Ale pokušení bylo tak silné, že je nemohla přemoci: vzala tedy klíček, ruce se jí chvěly, a otevřela dveře pokojíku.

Zpočátku neviděla nic, okna byla zavřena. Po chvíli rozeznala, že podlaha je celá pokryta sedlou krví a v té krvi se jako v zrcadle odráží mnoho ženských mrtvol připoutaných ke stěnám: byly to ženy, s nimiž se Modrovous oženil a které jednu po druhé zavraždil. Myslíla, že strachem umře, a klíč od pokojíku jí vypadl z ruky, zrovna když jej vytahovala ze zámku.

Když se trochu vzpamatovala, zvedla klíč, dveře opět zamkla a vyběhla do své komnaty, aby se uklidnila. Ale nepodařilo se jí to, rozrušením se celá třásla.

Tu zpozorovala, že klíč od pokojíku je celý od krve, i zkusila ho očistit; ale krev z něho nepouštěla; darmo ho myla, darmo ho drhla pískem a práškem, krev na něm držela pořád, neboť to byl klíč očarovaný a ničím ho nebylo možno úplně vydrhnout: když se krev z jedné strany vydrhla, objevila se na druhé.

Hned toho večera se vrátil Modrovous. Prý cestou dostal psaní a z něho se dozvěděl, že záležitost, kvůli níž cestoval, dopadla pro něho dobře. Jeho žena dělala všechno možné, aby mu dokázala, jakou má z jeho nenadálého návratu radost.

Druhého dne ji požádal, aby mu vrátila klíče; podala mu je, ale ruka se jí při tom třásla, že lehce uhádl, co se stalo.

„Jak to, že tu není klíč od pokojíku?“ ptal se.

„Asi jsem ho nechala nahoře na stole,“ odvětila.

„Honem mi ho přineste,“ pravil Modrovous.

Všelijak se vykrucovala, ale nakonec jí nezbylo, než klíč přinést.

Modrovous se do ní zabodl očima:

„Kde se vzala na tom klíči krev?“

„Nevím,“ odpověděla ubohá žena, bledá jako smrt.

„Tak vy nevíte?“ opáčil Modrovous. „Ale já to vím. Byla jste zvědavá, co je v pokojíku dole! Dobrá, paní, podíváte se tam a dostane se vám tam místa, jaké vám náleží, vedle tam těch paní, které jste viděla.“

S pláčem se vrhla manželovi k nohám a prosila ho o milost. Bylo vidět, že opravdu lituje toho, že neposlechla. Její krása a sklíčenost byly by kámen obměkčily. Ale Modrovous měl srdce tvrdší, než kámen.

„Musíte, paní, zemřít,“ řekl jí, „a to hned!“

„Mám-li umřít,“ pravila, hledíc naň skrze slzy, „popřejte mi chvilku, abych se mohla pomodlit k Bohu.“

„Daruji vám čtvrthodinku,“ odpověděl Modrovous, „ale ani o chvilku víc.“

Jakmile se octla sama, zavolala sestru a řekla jí:

„Sestřičko Anno (tak se její sestra jmenovala), prosím tě, vystup nahoru na věž a podívej se, zdali už nepřicházejí bratři. Slíbili mi, že mě dnes navštíví. A uvidíš-li je, dej jim znamení, aby si pospíšili.“

Sestra Anna vystoupila na věž; a zkormoucená nebožačka ji každou chvilku volala:

„Anno, sestřičko Anno, vidíš někoho přijíždět?“

A sestra Anna jí odpovídala:

„Nevidím nic, než prach, jak se leskne v záři sluníčka a jak se zelená travička.“

Zatím Modrovous s velkým tesákem v ruce křičel z plných plic na ženu:

„Pojď rychle dolů, nebo si pro tebe dojdu!“

„Už jdu,“ odpověděla manželka; a pak volala:

„Anno, sestřičko Anno, nevidíš nikoho přijíždět?“

„Vidím oblak prachu,“ odpověděla sestra Anna, „jak se valí zrovna k nám.“

„Jsou to naši bratři?“

„Ach ne, sestřičko, je to stádo ovcí...“

„Tak ty dolů nepůjdeš?“ řval Modrovous.

„Ještě chvilku,“ odpověděla manželka; a pak volala:

„Anno, sestřičko Anno, nevidíš nikoho přijíždět?“

„Vidím,“ odpověděla, „vidím dva jezdce, jedou sem, ale jsou ještě hodně daleko. Chválabohu,“ zvolala po chvíli, „jsou to naši bratři. Mávám jim, jak mohu, aby si pospíšili.“

Modrovous spustil takový křik, že se třásl celý dům. Ubohá žena seběhla dolů a vrhla se mu k nohám s vlasy rozčuchanými a celá se rozplývající v slzách.

„To ti nepomůže,“ řekl Modrovous, „umřít musíš.“ Pak ji jednou rukou chytil za vlasy, druhou zvedl tesák a chystal se jí useknout hlavu. Ubohá žena k němu zdvihla hlavu s očima obrácenými v sloup a prosila ho, aby jí daroval chvilku k poslednímu usebrání.

„Ne, už ne,“ řekl, „poruč svou duši Bohu!“ A zvedl ruku...

Vtom někdo zabušil na bránu tak prudce, že se Modrovous kratičko zarazil. Brána se otevřela, dovnitř vpadli dva jezdcí a s tasenými meči se hnali rovnou na Modrovouse.

Poznal, že jsou to bratři jeho ženy, dragoun a mušketýr, i chtěl se spasit útekem. Oba bratři mu byli v patách a dopadli ho dřív, než mohl dosáhnout podjezdu. Prohnali mu meč tělem a nechali ho ležet mrtvého. Ubohá žena byla skoro tak mrtvá jako její muž a neměla sil vzchopit se a obejmout bratry.

Přišlo se na to, že Modrovous nemá dědice, a tak se jeho žena stala paní všech jeho statků. Části jmění použila k tomu, aby provdala sestru Annu za mladého šlechtice, kterého už dávno milovala. Jiné části na to, aby zakoupila pro oba bratry hodnost kapitána, a zbytku na to, aby se sama provdala za velmi počestného muže, který ji dal zapomenout na špatné časy, strávené s Modrovousem.

Naučení:

*Ti, co jen trochu při rozumu jsou
a vyznají se v světě, v okamžení
poznají, že to naše vyprávění
je starodávnou pohádkou.
Tak hrozných manželů už není,
co nebyli by nikdy spokojeni
a nemožné by chtěli žárlíce.
Hle, sedí u svých žen a u své přeslice,
ať vousy jakékoli barvy zdobí bradu,
těžko se pozná, kdo má v domě vládu.*

Zdroj: PERRAULT, Charles. *Pohádky matky husy*. Praha: Albatros, 1972. ISBN: 13-855-72.